

Arrest

nr. 155 214 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RUMONGE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig uit Batang, Ganzi prefectuur, Sichuan provincie, gelegen in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). U bent in januari 1988 geboren en woonde tot 2001 in uw dorp, samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. In Tibet ging u twee jaar lang naar school. Wanneer u niet naar school ging, hielp u uw familie met het hoeden van de dieren. Wanneer u dertien jaar oud was, in 2001, besloten uw ouders om u naar India te sturen zodat u er naar school zou kunnen gaan.

U verliet Tibet samen met één van uw broers (L.(...) D.(...)) in 2001, en reisde via Lhasa naar Nepal. Enige tijd na uw aankomst in het opvangcentrum te Kathmandu, reisde u verder naar India. U verbleef

enkele maanden in Dharamsala en reisde nadien naar de Tibetan Children's Village (TCV) Suja school in Bir waar u tot 2006 verbleef. In 2006 kwamen uw ouders op bezoek uit Tibet voor de Kalachakra Initiation in India. Gedurende hun bezoek vond er een incident plaats tijdens een treinreis van enkele dagen dat u samen met uw ouders maakte. U zat in de trein naast een Indiase soldaat die u 's nachts plots betastte. Omdat u riep, richtte hij zijn geweer op u zodat u stil zou zijn. Hij keek u aan en deed niets. U sliep niet meer tijdens de rest van deze nacht want als u sliep, raakte de soldaat u aan. De volgende ochtend was hij weg. U vertelde niemand iets over dit incident.

In 2006 werd u ernstig ziek en slaagde niet voor uw examens aan de TCV Suja school. Vervolgens ging u naar de TCV school in Patlikuhl, Manali, waar u tot 2009 een kleermakersopleiding volgde. Tijdens uw verblijf op school in India, verkreeg u uw Green Book, Registration Certificate for Tibetans (RC) en Identity Certificate (IC). U was telkens in staat om uw RC tijdig te verlengen. In 2009 ging u naar New Delhi waar u voor een Westers gezin werkte. U woonde ook bij hen in. Een jaar later, in 2010, trouwde u met P.(...) S.(...) (OV nr 7.699.234) en ging u met hem samenwonen in Manju Ka Tilla. Samen met uw man verkocht u verschillende producten, gaande van sleutelhangers tot kleding, langs de kant van de straat. Nadat uw man India verliet in april 2013, zette u dit werk verder. Na enige tijd kon u dit werk niet meer blijven doen. U zou nieuwe producten moeten aankopen op een bepaalde plaats, wat normaal gezien de taak van uw man was. Als vrouw was het risicovol om een nieuwe voorraad producten op deze plaats te kopen. U besloot om enkele maanden te werken in een winkel in Manju Ka Tilla en verbleef nadien vier tot vijf maanden bij een vriendin in Manali. Gedurende deze periode zocht u een manier om, net als uw man, India te verlaten en hem te komen vervoegen in België.

U verliet Manali op 24 januari 2015 en reisde met een trein naar Calcutta. Op 2 maart 2015 reisde u met behulp van een smokkelaar die u een vals Indisch paspoort bezorgde, met een vliegtuig van Calcutta naar Frankrijk. Nadien reisde u per trein verder naar België waar u op 4 maart 2015 samen met uw man asiel aanvraagde. Uw man diende een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van een pagina uit uw hukou, een attest van het opvangcentrum in Nepal, een attest van het Tibetaans Bureau i.v.m. het verlies van uw Green Book, een betalingsbewijs, een foto van u tijdens een betoging en een attest van de Regional Tibetan Freedom Movement.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (hukou, attest opvangcentrum Nepal) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: L.(...) L.(...) M.(...), geboren op 7 januari 1988 en geboren te Batang, Ganzi prefectuur, Sichuan provincie, gelegen in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p.3-8/19) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2001 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing en jarenlange verblijf in India, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2001 heeft u tot maart 2015 in India verbleven. Van 2001 tot 2006 ging u naar Suja school in Bir. Nadien ging u tot 2009 naar de TCV school in Patlikuhl, Manali, waar u een kleermakersopleiding volgde. Van 2009 tot 2010 woonde en werkte u voor een Westers gezin in Delhi. Nadien verhuisde u naar Manju Ku Tilla waar u samen met uw man woonde en werkte.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het

beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.11/19) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u als hoofdreden dat u India verliet om u bij uw man te voegen in België. Echter is dit geen reden die op zich onder de Vluchtelingenconventie valt. Bovendien merkt het CGVS op dat in het kader van uw man zijn asielaanvraag een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS is van oordeel dat er voor uw man bescherming in India mogelijk is als 'eerste land van asiel'. Daarnaast hield u enkele werkgerelateerde problemen aan. Zo verklaarde u dat u geen nieuwe voorraad goederen kon aankopen na het vertrek van uw man omdat u een vrouw bent, maar weerhield dit u er niet van om nadien te werken in een winkel in Manju Ka Tilla. Ook gaf u aan dat jullie (Tibetanen) geen jobs konden uitoefenen die jullie wilden, wat louter gebaseerd is op veronderstellingen gezien u verklaarde dat u nooit naar ander werk heeft gezocht in India (zie gehoorverslag CGVS p. 12/19). Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat Tibetanen in India in verschillende sectoren tewerk gesteld zijn. Verder hield u aan dat u soms kleine persoonlijke problemen ondervond in India en verwees u naar de situatie van vrouwen in India. U gevraagd naar persoonlijke problemen die u als vrouw hebt ondervonden in India, gaf u een voorbeeld van een incident dat plaatsvond op de trein. U werd er betast door een Indiase soldaat die u nadien onder schot hield omdat u riep. U gaf aan dat u dit incident niet als ernstig beschouwde, u benoemde het immers als een "klein probleem" en diende nooit klacht in i.v.m. deze gebeurtenis, wat afbreuk doet op de zwaarwichtigheid van het incident. Bovendien vond dit incident in 2006 plaats en bleef u tot 2015 in India wonen en werken (zie gehoorverslag CGVS p.13/19). Bijgevolg haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVSp.11/19) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U legde deze echter niet voor en in het licht van onderstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asieliinstanties te

verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet geloofwaardig zijn. U verklaarde immers dat u met een vals, zilverkleurig Indisch paspoort reisde, en enige tijd voor uw vertrek zowel uw RC als IC aan de smokkelaar diende te overhandigen. U gaf aan dat de smokkelaar uw RC nodig had zodat u toelating zou verkrijgen om India te verlaten. De smokkelaar ontving hier een ontvangstbewijs van dat u samen met uw vals Indisch paspoort op de luchthaven moest afgeven (zie gehoorverslag CGVS p.15-17/19). Deze verklaringen betreffende uw RC zijn uiterst opmerkelijk gezien u verklaarde illegaal, met een vals Indisch paspoort, India te hebben verlaten. Des te opmerkelijker is het dat u een ontvangstbewijs i.v.m. de afgifte van uw RC waar uw naam opstond, samen met uw vals Indisch paspoort waar een valse naam in vermeld stond, aan een bepaalde instantie op de luchthaven zou overhandigen. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het valse Indisch paspoort waarmee u gereisd zou hebben en doen deze en andere (zie infra) verklaringen vermoeden dat u India heeft verlaten met uw eigen IC.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.350.000 Indische roepies, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u vermoedde dat u geen visa in uw IC zou verkrijgen overtuigt immers niet (zie gehoorverslag CGVS p.14/19).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Hierbij dient het CGVS op te merken dat u in eerste instantie, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde dat u 1.250.000 Indische roepies betaalde voor uw reis, terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat u 1.350.000 Indische roepies betaalde (zie gehoorverslag CGVS p.15/19).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde een foto van uw deelname aan een betoging en een attest van de Regional Tibetan Freedom Movement, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw Tibetaanse afkomst gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het CGVS merkt nog op dat ook ten aanzien van uw partner Palden Sangpo (OV nr 7.699.234) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat ook voor haar India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij meent dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”* en *“Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”*

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 37 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij in het bezit was van een IC en een RC (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 16). Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Zij geeft aan dat zij haar originele RC en IC heeft afgegeven en de originelen niet meer kan bekomen.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overnameakkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC).

De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen (verzoekschrift, stukken 29 en 30), ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel.

Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een

administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, 26 juni 2014, p. 22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering illegaal te hebben gereisd met een vals paspoort, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeksters verklaring dat zij niet naar India kan terugkeren omdat zij geen RC meer heeft, is ook niet in overeenstemming met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat Tibetanen bij terugkeer naar India hun eerder verworven verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 10-22). Waar verzoekster erop wijst dat zij problemen heeft gekend bij het verlengen van haar RC, verklaarde verzoekster zelf dat zij uiteindelijk haar RC in Dharamsala heeft kunnen vernieuwen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de

Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Het krantenartikel (stuk 26) dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie', dreigen tot deportatie en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende opmerken:

"Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u als hoofdreden dat u India verliet om u bij uw man te voegen in België. Echter is dit geen reden die op zich onder de Vluchtelingenconventie valt. Bovendien merkt het CGVS op dat in het kader van uw man zijn asielaanvraag een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS is van oordeel dat er voor uw man bescherming in India mogelijk is als 'eerste land van asiel'. Daarnaast hield u enkele werkgerelateerde problemen aan. Zo verklaarde u dat u geen nieuwe voorraad goederen kon aankopen na het vertrek van uw man omdat u een vrouw bent, maar weerhield dit u er niet van om nadien te werken in een winkel in Manju Ka Tilla. Ook gaf u aan dat jullie (Tibetanen) geen jobs konden uitoefenen die jullie wilden, wat louter gebaseerd is op veronderstellingen gezien u verklaarde dat u nooit naar ander werk heeft gezocht in India (zie gehoorverslag CGVS p. 12/19). Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat Tibetanen in India in verschillende sectoren tewerk gesteld zijn. Verder hield u aan dat u soms kleine persoonlijke problemen ondervond in India en verwees u naar de situatie van vrouwen in India. U gevraagd naar persoonlijke problemen die u als vrouw hebt ondervonden in India, gaf u een voorbeeld van een incident dat plaatsvond op de trein. U werd er betast door een Indiase soldaat die u nadien onder schot hield omdat u riep. U gaf aan dat u dit incident niet als ernstig beschouwde, u benoemde het immers als een "klein probleem" en diende nooit klacht in i.v.m. deze gebeurtenis, wat afbreuk doet op de zwaarwichtigheid van het incident. Bovendien vond dit incident in 2006 plaats en bleef u tot 2015 in India wonen en werken (zie gehoorverslag CGVS p.13/19). Bijgevolg haalde u geen elementen aan

waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.”.

De betreffende vaststellingen blijken allen uit het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit de verklaringen van verzoekster blijken derhalve geen elementen dat zij haar eerste land van asiel zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch omwille van het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die zij als “discriminerend” omschrijft en ter staving waarvan zij een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin zij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hoger is gebleken dat dit niet het geval is. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier. Uit die informatie blijkt immers dat “Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”, dat zij er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 22-28). De stukken die verzoekster als staving van de “alomtegenwoordige discriminatie” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 27), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

Verzoekster verwijst nog naar de “precaire positie van vrouwen in India”, verkrachting en artikelen dienaangaande, doch dergelijke algemene verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster dienaangaande bijbrengt dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Waar verzoekster verwijst naar haar verklaringen dat de Indiase mannen probeerden met meisjes te flirten, te plagen, en aanraken, wordt opgemerkt dat deze feiten onvoldoende ernstig zijn, zodat ook hieruit geen asielrechtelijke of genderrechtelijke vervolging kan worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetaanse vrouwen hiervan het slachtoffer zouden worden. Overigens stelde verzoekster zelf dat zij het persoonlijk incident op de trein niet als ernstig beschouwde, zij benoemde het immers als een “klein probleem” en diende nooit klacht in in verband met deze gebeurtenis, wat afbreuk doet op de zwaarwichtigheid van het incident.

Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere

vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het “*economische succes*” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “*de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap*” (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 22). In deze informatie wordt niet ontkend dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren.

In zoverre verzoekster aangeeft dat er een bewegingsrestrictie is voor Tibetanen waardoor zij niet zomaar kunnen verhuizen, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 12). Uit deze informatie kan derhalve worden besloten dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het hele Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

Waar verzoekster algemeen verwijst naar de regularisatie van de RC en naar een rapport waarin staat dat de regularisatie er was voor Tibetanen die nog geen RC hadden of hun oude RC niet konden verlangen, toont zij hiermee hoegenaamd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in haar hoofde aan. De algemene stelling dat Tibetanen als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld wordt aan schade volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

2.3.4. Gelet op wat voorafgaat toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF